

JULIANA is een verlenging van **JULIA**

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Gaat terug op de oude Romeinse geslachtsnaam der Julii (vgl. Julius Caesar). De oorspronkelijke betekenis ervan wordt op twee manieren uitgelegd:

- 1] vrouwelijke vorm van het Griekse 'ioulos': ioulè = 'de eerste - wollige - baardharen', vandaar 'jeugdig';
- 2] afgeleid van de vrouwelijke vorm 'Jovilius': Jovilia' (lat), het bijvoeglijk naamwoord dat bij Zeus/Jupiter behoort: dus 'aan Jupiter gewijd' of 'bij Jupiter behorend'.

*

Juliana van Nicomedië, Klein-Azië; martelares; † 305; feest 16 februari.

Zij was verloofd met de prefect van Nicomedië. Maar ze wilde alleen met hem trouwen als hij net als zij christen zou worden. Zij was met geen enkele foltering van haar overtuiging af te brengen. Door haar standvastigheid vonden nog eens 300 mannen en 130 vrouwen de moed om het martelaarschap omwille van Christus te ondergaan, aldus de legende.

De legende vertelt ook dat zij in de gevangenis werd bezocht door de duivel in de gestalte van een godsgezant die haar van haar geloof probeerde af te brengen. Zij wist deze figuur aan haar eigen boeien vast te maken, en zo sleepte ze hem achter zich aan, toen zij naar het schavot ging. Dat was een flinke vernedering voor de duivel.

Een andere legende verhaalt nog, hoe de prefect enkele dagen na haar onthoofding zelf op ellendige wijze aan zijn eind kwam. Zijn schip verging en de zee kotste hem uit op het strand, waar hij door wilde beesten werd opgevreten.

*

Juliana (ook Johanna) van Cornillon (ook van Luik) osa, Cornillon bij Luik, België; kloosterzuster & mystica; † 1258; feest 5 april.

Zij werd rond 1192 te Rétinne bij Luik geboren. Toen ze op haar vijfde jaar haar beide ouders verloor, werd zij vanaf dat moment opgevoed door de zusters kanunnikessen met de regel van Augustinus, die in het klooster op de Corneliusberg (= Cornillion) woonden vlakbij Luik. Ze werd er uiteindelijk ook zelf zuster. In 1222 werd ze priorin. Zij was bevriend met de Z. Eva van Luik. Samen spanden zij zich in voor de verbreiding van de devotie tot het Heilig Altaarsacrament (= eucharistie) en de invoering van het sacramentsfeest. Op een dag ontving ze tijdens haar gebed een visioen: zij zag de maan met een hap eruit. Pas na twee jaar begreep zij de betekenis ervan: de maan was de kerk, waaraan nog iets heel belangrijks ontbrak: een feestdag ter ere van het Heilig Altaarsacrament. Mede door toedoen van Juliana en Eva is dit feest er tenslotte ook gekomen. Het werd ingevoerd voor het bisdom Luik in 1246 mede door toedoen van aartsdiaken Jacques Pantaléon van Luik. Toen deze in 1261 werd gekozen tot paus onder de naam Urbanus IV voerde hij het in 1264 voor de gehele kerk in; dat laatste zou zij niet meer meemaken.

Intussen was er in het naburige mannenklooster een prior gekomen die geen gelegenheid voorbij liet gaan om haar te betichten van schijnheiligheid. Dat werd mede veroorzaakt door het feit dat zij een bijzonder strenge leefregel wilde invoeren voor de hele zustergemeenschap. Tot tweemaal toe zag zij zich genoodzaakt de vlucht te nemen. De tweede keer, in 1248, vertrok zij met vier andere zusters naar het cisterciënzerinnenklooster van Salzennes. Nadat daar brand had gewoed, trok zij zich als kluizenares terug in de eenzaamheid van Fosses in de Ardennen. Tot daar brand uitbrak. Zo stierf zij zonder dat er ooit één klacht over haar lippen kwam. Ze ligt begraven in de abdij van Villers.

Ze werd heilig verklaard in 1869.

Er bevinden zich relieken van haar in Rétinne.

Ze wordt afgebeeld met het Heilig Sacrament; soms een monstrans in de hand; biddend voor een tabernakel, terwijl een engel haar de wassende maan toont (haar visioen als teken van iets dat ontbrak in het kerkelijk jaar).

Met haar worden soms enkele van haar medezusters herdacht: **Agnes, Ozilia en Isabella** (of **Elisabeth**).